

Met lichaam en ziel het eigendom van Christus

WANNEER we schrijven, doch vooral wanneer we als jonge mensen onder elkaar praten over de verhouding der sexen onderling, dan begaan we dikwijls de fout, dat we ons vooral bezig houden met de praktijk van het leven.

Een feit is het, dat de omgang tusschen jongens en meisjes, tusschen jonge mannen en jonge vrouwen, tegenwoordig veel vrijer is dan vroeger. En dat uit die meerdere vrijheid problemen ontstaan, die er vroeger niet waren.

En nu is menig jong meisje geneigd, wanneer die problemen op haar afstormen, aan zichzelf of aan anderen te vragen: „Mag dit? Kan ik dat doen?”

Een vraag, die meestal niet met „ja” of „neen” te beantwoorden is.

Moeten we het prijzen of laken, dat op haast alle middelbare scholen het systeem van co-educatie wordt gevolgd? Dat dus jongens en meisjes gezamenlijk in één klas zitten, en in de pauzes met elkaar omgaan?

Zóó in 't algemeen is die vraag niet te beantwoorden. De geest in een klas kan beter, milder worden door de aanwezigheid van meisjes. Maar ook kan een verkeerd element er het gevolg van zijn; er kan worden geflirt; het is mogelijk, dat één der meisjes-leerlingen juist door de mogelijkheid van die ongedwongen omgang zichzelf verlaagt in manieren, in kleeding; mogelijk, dat ze bij enkele der jongens verkeerde gevoelens te voorschijn roept, terwijl anderen door haar gedrag een afkeer krijgen van „zoo'n mal wicht.”

(Duidelijkheidshalve voeg ik hier even tusschen, dat ik het in dit artikel enkel heb over de wederzijdsche invloed, die ontstaat doordat men samen wordt opgevoed. Of het goed is, dat een meisje precies hetzelfde onderwijs ontvangt als een jongen laat ik op 't oogeblik in 't midden).

Ge voelt nu, hoe het mogelijk is, dat ernstige mannen van ervaring over de kwestie co-educatie een verschillend oordeel uitspreken. Hun ervaringen waren verschillend. Eigenlijk staat het zóó, dat ze het ééne jaar geneigd zullen zijn méér de voordeelen — een ander jaar méér de nadeelen te zien.

Precies eender staat het met de kleeding. Mevrouw Kuyper—Van Oordt haalde eens in een artikel de herinnering op, hoe ze voor ijdel, bijna goddeloos werd aangezien, omdat ze een doorzichtig boordje op haar blouse droeg. En nu

zou worden uitgelachen, wie zich aan dergelijke boordjes hield.

Er zijn grenzen, ongetwijfeld, die we nooit mogen overschrijden. Doch ze worden niet uitgemeten met passer en liniaal. Ook kan niet de eene mensch als algemeene regel tot anderen zeggen: „hier is het nog veilig, en dáár begint het gevaar.” Wellicht zijn er, voor wie de gevaarlijke zóne veel eerder aanvangt.

Men heeft gezegd: laten we ons dan houden aan de veilige kant. Laten we liever *te* voorzichtig dan niet voorzichtig genoeg zijn.

Ook dit bevredigt me niet. Wie bepaalt in een zekere periode de draagwijdte van de woorden: „veilig,” „voorzichtig”?

We moeten dieper graven, willen we het fundament van ons leven stevig grondvesten.

Niet allereerst naar wat de mensen zeggen en oordeelen en voorschrijven moeten we ons richten.

Toch is het een belijdenis van menschenlippen, die ik hierboven schreef. Doch een belijdenis, zoo innig, zoo diep, dat ik vrees: slechts weinigen in onze dagen durven te zeggen: die woorden onderschrijf ik van ganser harte.

En toch, is dit niet het eenige, dat ons werkelijk helpen kan in onze moeilijke tijd het spoor zuiver te houden? Dit weten, en dit belijden: „dat ik met lichaam en ziel niet mijn, maar mijns getrouwen Zaligmakers Jezus Christus eigen ben”?

En dan leg ik ditmaal, in verband met ons onderwerp, de nadruk op dit „met *lichaam* en *ziel*.” Dus ook naar het lichaam.

Mogen we iets, dat aan Christus toebehoort, stellen in dienst van de zonde? Ieder zegt dadelijk voluit: „neen.”

Maar het zijn de fijnere nuances, die de moeilijkheden maken. Die het neen minder voluit doen klinken. Ten onrechte.

„Flirten, wel, wat steekt dáár nu in? Je weet immers, dat het niet anders is dan tijdpassering. Dat je 't niet ernstig meent!” zoo zegt hier of daar een jong meisje.

Maar wanneer het nu eens mogelijk zou zijn, zoolang te spelen, dat men verliefd is, tot men het rechte vermogen om lief te hebben verliest, is dat een gedrag, een discipelin van Christus waardig? Gaf God het vermogen om lief te hebben ons in de ziel, opdat we het verlagen zouden tot spel? Of — opdat wijzelf en de ander, die de eenige is voor ons, er door zouden worden gevormd tot betere, volmaaktere menschen?

Zoo ook de kleeding.

Men zegt soms: de kleding is ons gegeven, om ons lichaam te bedekken. En veroordeelt daarmee korte mouwen, lage halzen. Het is een waarheid, die maar ten deele opgaat, en wie die waarheid verkeerd hanteert loopt gevaar, zich belachelijk te maken.

Maar dat we niet door onze kleding in anderen verkeerde gedachten, gevoelens en verlangens mogen wekken, wie zal dat durven tegenspreken? En dan blijft het voor haar, die in werkelijkheid belijdt, dat ook haar lichaam het eigendom van Christus is, niet enkel de vraag: *bedoel* ik iets verkeerd? Voel ik zelf, door mijn kleding, verkeerde neigingen? Doch dan let ze terdege op de indruk, die ze op anderen maakt. Dan zijn we er niet mee af, te zeggen: „het is de schuld van de mannen. Van hun verkeerde neigingen.” Doch dan rekenen we ook met het feit, dat de man, ook inzake de liefde, anders is aangelegd dan de vrouw. Dan schamen we ons voor onszelf, als we bemerken, dat we het een

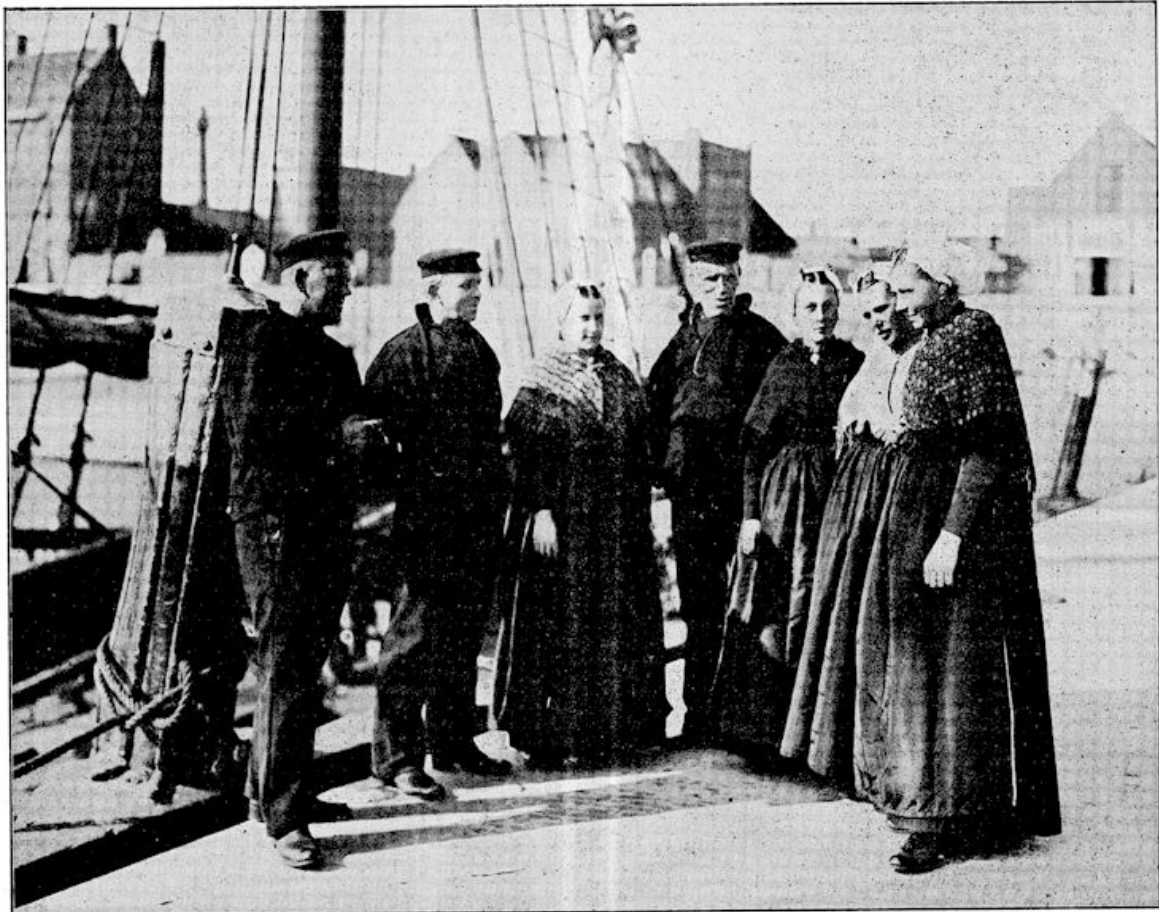
mannelijke klassegenoot, een mede-employé, moeilijker gemaakt hebben, rein te blijven. Want al zullen zij, die zich christenmeisjes noemen niet verder willen gaan dan een kleine, misschien onbedoelde gewaagdheid — er zijn anderen, die te gaarne zullen voortzetten, wat zij in onbedachtzaamheid begonnen.

Ik noem maar een paar voorbeelden.

De omgang tusschen jonge man en jonge vrouw, zooals die tegenwoordig in allerlei levenssfeer is, stelt ons voor veel méér vragen. Kameraadschap tusschen de twee sexen is pas de laatste jaren een mogelijkheid geworden.

Ik hoop daar een volgende maal nog wel iets over te zeggen. Doch laten we nu dit ééne vasthouden, dat iedere verhouding beheerscht moet worden door de heerlijke maar ook ernstige belijdenis: „dat we naar lichaam en ziel niet onszelf, maar onzen getrouwen Zaligmaker Jezus Christus eigen zijn.” Niet enkel de ziel, evenzeer het lichaam.

J. M. W.—W.

Scheveninger Visschersbevolking

Foto van A. G. van Agtmaal, Baarn